

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/57/2016
Identifikačné číslo spisu:	2205208428
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2205208428.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne R., bývajúcej vo E., zastúpenej advokátkou JUDr. Helenou Buzgóovou, so sídlom Advokátskej kancelárie v Dunajskej Strede, Alžbetínske nám. 2, proti žalovanej O., bývajúcej vo E., zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Szakálom, so sídlom Advokátskej kancelárie v Dunajskej Strede, Korzo Bélu Bartóka 789/3, o zrušenie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 6 C 129/2005, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. októbra 2013 sp. zn. 23 Co 440/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda v poradí druhým rozsudkom z 20. augusta 2012 č. k. 6 C 129/2005 - 393 zrušil spoluvlastníctvo strán sporu k nehnuteľnostiam, nachádzajúcich sa v katastrálnom území E., parcela č. XXX/X, zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 483 m², rodinný dom súpisné č. XXX na parcele č. XXX/X, parcela č. XXX/XX záhrady vo výmere 317 m², vedené na LV č. XXX Správy katastra v Dunajskej Strede tak, že nehnuteľnosti v celosti prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej. Žalovanej uložil povinnosť z titulu finančného vyporiadania zaplatiť žalobkyni 25 800 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania z titulu súdneho poplatku 795,50 eur a z titulu trov právneho zastúpenia 6 522,73 eur k rukám právneho zástupcu žalovanej JUDr. Tibora Szakála do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 142 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vykonaným dokazovaním, na základe ktorého mal preukázané, že reálne rozdelenie nehnuteľnosti vzhľadom na výšku spoluvlastníckych podielov ani na faktický stav nehnuteľnosti neprichádzalo do úvahy a preto prikázal nehnuteľnosti jednej zo spoluvlastníčok za náhradu. Súd prvej inštancie pri tomto rozhodovaní okrem iného skúmal odkázanosť strán sporu na bývanie v spornej nehnuteľnosti. Mal za jednoznačne preukázané, že žalovaná v predmetnej nehnuteľnosti nepretržite býva od roku 1989. Na nehnuteľnosť je viazaná vlastným bývaním, má tam trvalý pobyt. Na dobudovanie nehnuteľnosti boli použité aj finančné prostriedky získané z odpredaja jej štvorizbového bytu. Nemá inú možnosť bývania, vzhľadom na svoj

vek a zdravotný stav nemá predpoklady získať iné vlastné bývanie. Naopak žalobkyňa dlhodobo žije v Anglicku. V spornej nehnuteľnosti nikdy trvalo nebývala. Mal za jednoznačné, že k spornej nehnuteľnosti má silnejšiu väzbu žalovaná. Žalovanú určil za výlučnú vlastníčku spornej nehnuteľnosti a zaviazal ju zaplatiť žalobkyni protihodnotu jej spoluvlastníckeho podielu v súlade s hodnotou, ktorá bola ako všeobecná hodnota nehnuteľnosti ustálená súdnou znalkyňou. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

2. Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. októbra 2013 sp. zn. 23 Co 440/2012 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania 427,57 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V plnom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a tento považoval po skutkovej a právnej stránke za vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Uviedla, že jej vlastnícke právo, ktoré získala po svojom otcovi vôbec nie chránené a jednoznačne bol porušený zákon a to v § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď pri rozhodovaní predmetnej veci postupoval proti uvedenému ustanoveniu. Tvrdenia žalovanej, že nehnuteľnosť zveľadila a je odkázaná na bývanie v uvedenej nehnuteľnosti je absolútne ničím nepodložené tvrdenie. Vyčítala súdom nižších stupňov, že nerešpektovali, že je väčšinová spoluvlastníčka, že nehnuteľnosti potrebuje na bývanie pre seba, svoje deti a manžela, preukázala svoju solventnosť a že na predmetnú nehnuteľnosť je odkázaná. Žalobkyňa považovala konanie žalovanej, ktorá ju vylúčila z užívania nehnuteľných a huteľných vecí patriacich do dedičstva po jej otcovi za konanie priečiace sa dobrým mravom (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Navrhla rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná nepovažovala dovolanie žalobkyne za dôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok; ďalej len „C. s. p.“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalobkyňa, ďalej len „dovolateľka“) zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ O. s. p.).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O. s. p.

7. Dovolanie žalobkyne smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné boli uvedené § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. Dovolanie žalobkyne nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. nevyplýva.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám, ktoré boli uvedené v § 238 O. s. p. Žalobkyňa vo svojom dovolaní žiadnu procesnú vadu nenamietala a v dovolacom konaní existencia takejto vady nevyšla najavo.

9. Žalobkyňa namietala nesprávne právne posúdenie veci a teda uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (účinného do 30. júna 2016), avšak v dovolaní, ktoré nebolo procesne prípustné. Dovolací súd tak nemohol podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov. Nesprávne právne posúdenie veci bolo síce relevantným dovolacím dôvodom v tom zmysle, že ho bolo možné uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. účinný do 30. júna 2016), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladalo (R 54/2012). To isté sa týkalo aj tzv. inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. účinný do 30. júna 2016).

10. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z § 238 O. s. p. ani z § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol.

11. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

12. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.